

Nr 805

Av herr **Skårman** och fröken **Stenberg**, om upphävande av rätten i vissa fall att döda annans hund, m. m.

(Lika lydande med motion nr 922 i Andra kammaren)

Lagen av den 30 juni 1943 om tillsyn av hundar innehåller i § 2 en bestämmelse som på senaste tiden satts under diskussion. Det heter att beträffande hund som uppträder på ett sätt som beskrivits i föregående paragraf, nämligen »visat benägenhet att bita människor eller hemdjur», äger polischefen enligt § 3, »där så finnes nödigt, låta döda hunden». Vidare heter det att om hunden anträffas lös på område, varöver ägaren eller annan hundvårdare ej äger förfoga, »må den av envar dödas».

Det är uppenbart att det måste finnas bestämmelser rörande hundar som visat sig vara farliga för människor eller djur. Därom råder ingen tvist. Där- emot kan det ifrågasättas om rätt att döda en hund skall råda på sätt som nu är fallet. Pressen har nyligen berättat om ett fall som väckt stor uppmärksamhet. Polisen i Stockholm omhändertog den 16 december 1968 i ägarens hem en sexårig pudel och förde den till ett hundstall där den skulle avlivas. Anledningen var anmälningar från folk som var rädda för den livliga hunden, vilken dock inte hade bitit någon. Någon sakkunnig person undersökte inte hunden innan polisen fattade sitt beslut. När slutligen så skedde förklarades att hunden var ofarlig och ej aggressiv. Resultatet blev att hunden fick leva och att det endast föreskrevs att den skulle hållas i koppel.

Massor av hundägare torde ha observerat pressens skildringar av frågan om hunden och funnit det orimligt att polisen utan någon sakkunnig undersökning kan ha rätt att avliva en hund. Statsrådet skrev i proposition nr 191 till 1943 års riksdag, då ifrågavarande lag antogs, att befogenheten för polischef att avliva hund som inte hållits under vård, »synes vara erforderlig ur säkerhetssynpunkt och dessutom ägnad att verksamt bidra till efterlevnaden av lagens och polischefens föreskrifter». Det är möjligt att så är fallet, men vad lagstiftarna förbisåg den gången var att klargöra, *på vad sätt* hundens farlighet skulle konstateras. Det måste väl vara uppenbart att en polischef inte utan vidare är sakkunnig på området. Polisöverintendent Åke Haselrot uttalade för pressen i anslutning till det nämnda fallet i Stockholm: »Det är uppenbart, att polisen i fortsättningen måste skaffa bättre täckning för vittnens påståenden.» Detta senare kan inte ske på annat sätt än att här

stadgas att veterinärundersökning av hund blir obligatorisk innan beslut fattas om avlivande. Vi föreslår därför att ett stadgande av denna innebörd införes i ifrågavarande lag.

Bestämmelsen i samma paragraf att envar under vissa omständigheter har rätt att döda en hund ter sig också mot bakgrunden av hundens stora värde för sin ägare, ekonomiskt och känslomässigt, som alltför summarisk och hård. Att en privatperson, vilken som helst, skall ha rätt att efter egen bedömning skjuta en hund som kommit lös måste vara felaktigt. Detta stadgande synes böra uppmjukas och avgörandet läggas i polismyndighetens hand. Om stadgandet skulle tillämpas strikt och även vid mera tillfälliga utflykter som en hund kan göra, måste nämligen ohållbara situationer uppstå. Därför bör denna bestämmelse ersättas av stadgande om skyldighet för polismyndighet att tillvarata sådan hund och därefter vidtaga erforderliga åtgärder med hänsyn till föreliggande omständigheter.

Det bör anmärkas att i de fall en hund uppträder aggressivt nödrätt alltid torde föreligga.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa att Kungl. Maj:t måtte föreslå sådan ändring i lagen den 30 juni 1943 om tillsyn över hundar att

1. obligatorisk veterinärbesiktning sker innan polischef tar ställning till avlivande av hund,
2. rätten för envar att under vissa omständigheter döda hund i princip uteslutes då ej nödrätt eller nödhandling föreligger.

Stockholm den 27 januari 1969

Bo Skårman (fp)

Gunvor Stenberg (m)
